

tekst. Retsvirkningen af en indsigelse er, at den eller de traktatbestemmelser, som forbeholdet knytter sig til, ikke træder i kraft imellem den indsigende og den forbeholdstagende stat, hvorimod traktatens øvrige bestemmelser træder i kraft på sædvanlig måde, medmindre den stat, der fremsætter indsigelsen, udtrykkeligt erklærer, at den ikke ønsker, at traktaten skal træde i kraft i forholdet mellem de to stater, se art. 20, stk. 4. Såfremt en stat ikke har gjort indsigelse mod et forbehold inden for en frist af 12 måneder, anses den for stiltiende at have godkendt forbeholdet, se art. 20, stk. 5.

Art. 24–25 indeholder bestemmelser om traktaters ikrafttrædelse og om foreløbig anvendelse af traktater.

### Kap. III.

#### *Overholdelse, anvendelse og fortolkning af traktater.*

Det klassiske princip *pacta sunt servanda* udtrykkes i art. 26, som fastslår, at enhver ikraftværende traktat er bindende for dens deltagere og skal opfyldes af dem i god tro.

Art. 27 handler om forholdet til intern ret og bestemmer, at en traktatdeltager ikke må påberåbe sig bestemmelser i sit interne retssystem til at retfærdiggøre en undladelse af at opfylde en traktat.

I art. 28 fastslås det almindelige princip om traktaters ikke-tilbagevirkende kraft.

Ifølge art. 29 skal en traktat være bindende for hver enkelt deltager med hensyn til hele dens territorium, medmindre andet er bestemt.

Art. 30–33 indeholder regler om anvendelsen af successive traktater, der vedrører samme emne, og om fortolkning af traktater.

Art. 34–38 omhandler forholdet til trediestater. Det almindelige princip, hvorefter en traktat ikke kan skabe forpligtelser eller rettigheder for en trediestat uden dennes samtykke, fastslås i art. 34, medens art. 35–37 indeholder nærmere bestemmelser om, under hvilke betingelser forpligtelser eller rettigheder for en trediestat kan opstå, tilbagekaldes eller ændres. Af art. 38 følger det, at de nævnte bestemmelser ikke skal være til hinder for, at en traktatbestemmelse bliver bindende for en trediestat som en folkeretlig sædvaneregel.

### Kap. IV.

#### *Ændring og modifikation af traktater.*

Art. 39–41 fastlægger detaljerede regler om fremgangsmåden ved ændring af traktater, der ikke selv indeholder udtømmende bestemmelser herom.

### Kap. V.

#### *Ugyldighed, ophør og suspension af traktater.*

Kapitlet om traktaters ugyldighed, ophør og suspension indledes i art. 42 med en understregning af, at gyldigheden af en traktat eller af en stats samtykke til at være bundet af en traktat kun kan anfægtes gennem anvendelse af traktatretskonventionens bestemmelser. Tilsvarende bestemmes det, at en traktats ophør eller opsigelse, en deltagers tilbagetræden fra en traktat såvel som suspension af en traktat kun kan ske under anvendelse af traktatens egne bestemmelser eller af traktatretskonventionen.

I art. 43 fastslås det, at en traktats ugyldighed eller dens ophør, opsigelse eller suspension m. v. ikke bevirker, at en stat frigøres for nogen forpligtelse, som har fundet udtryk i traktaten, og som ville påhvile staten i medfør af folkeretten, uafhængigt af traktaten.

Art. 44 fastsætter regler om, i hvilket omfang og under hvilke betingelser en stat der vil påberåbe sig en af de i konventionen anerkendte grunde til at erklære en traktat ugyldig, bringe den til ophør eller suspendere den, kan gøre dette alene med hensyn til enkelte særlige traktatbestemmelser, således at traktaten i øvrigt forbliver uberørt af det skete.

Art. 45 indeholder bestemmelser om tab af retten til at påberåbe sig visse grunde til at erklære en traktat ugyldig, bringe den til ophør osv., som følge af udtrykkeligt eller stiltiende afkald på denne ret fra vedkommende stats side.

I art. 46–53 opregnes de grunde, som kan påberåbes med henblik på at erklære en traktat eller en stats samtykke til at være bundet af en traktat for ugyldige.

Ifølge art. 46 kan overtrædelse af en bestemmelse i en stats interne retssystem vedrørende traktatkompetence ikke påberåbes til at gøre en stats samtykke til at være bundet af en traktat ugyldigt, medmindre overtrædelsen var åbenbar og vedrørte en regel af grundlæggende betydning. Denne bestemmelse imødekommer den almindelige danske opfattelse, hvorefter overholdelsen af grundlovens § 19 om folketingsrets medvirken ved indgåelse af visse traktater må anses som en folkeretlig gyldighedsbetingelse.

Specielle indskrænkninger i en bemyndigelse til at udtrykke en stats samtykke til at være bundet af en traktat kan ifølge art. 47 ikke påberåbes som ugyldighedsgrund, medmindre disse indskrænkninger forud var meddelt de øvrige stater.

Ifølge art. 48 kan en fejltagelse i en traktat på-